

SLOVENSKI NAROD.

Izhaja vsak dan, izvemši ponedeljke in dneve po praznikih, ter velja po pošti prejemati za avstro-ogerske dežele za celo leto 16 gld., za pol leta 8 gld., za četrt leta 4 gld. — Za Ljubljano brez pošiljanja na dom za celo leto 13 gld., za četrt leta 3 gld. 30 kr., za en mesec 1 gld. 10 kr. Za pošiljanje na dom se računa 10 kr. za mesec, 30 kr. za četrt leta. — Za tuje dežele toliko več, kolikor poština iznaša. — Za gospode učitelje na ljudskih šolah in za dija ke velja znižana cena in sicer: Za Ljubljano za četrt leta 2 gld. 50 kr., po pošti prejemati za četrt leta 3 gld. — Za oznanila se plačuje od četiristopne petit-vrate 6 kr., če se oznanilo enkrat tiska, 5 kr., če se dvakrat, in 4 kr., če se tri- ali večkrat tiska.

Dopisi naj se izvole frankirati. — Rokopisi se ne vračajo. — Uredništvo je v Ljubljani v Franc Kolmanovej hiši št. 3 „gledališka stolba“. Opraviništvo, na katero naj se blagovolijo pošiljati naročnine, reklamacije, oznanila, t. j. administrativne reči, je v „Narodnej tiskarni“ v Kolmanovej hiši.

Št. 17.

Dobro došli junaški naši sinovi!

Te besede so se sinoči na potu v mesto z visocega slavoloka nasproti svetile vračajočim se našim rojakom, vojnikom slavnega domačega pešpolka. V teh besedah so bili izrečeni čuti vse neštevilne množice, ki se je trla po svečano opravljenih ulicah našega mesta od kolodvora do nekdanje sladkornice; v njih so bili izrečeni čuti vsega mesta, vse dežele! Neprestani navdušeni klici, ki so v eno mér pretresali večerni jesenski zrak, oni niso javljali družega, nego: Dobro došli!

Povrat sina po dolgej odsobnosti je povsodi in vselej praznik poštenej obitelji. Oče in mati, bratje in sestre hité, da ga pozdravijo in mu pokažejo svojo radost, svojo ljubezen, svojo srečo. Kako pa stoprav vsem kipí srce veselja, če se vrača sin, ki je srečno ušel neizrečnim težavam, nebrojnim opasnostim!

Za to se nij čuditi, da je bila sinoči na nogah vsa Ljubljana. Šlo je za to, da glavno mesto Kranjske svedoči, kako domovina ceni junaštvo vrlih svojih sinov, sinov, s katerimi se smelo ponášati sme pred celim svetom. V boju z nečloveškim sovražnikom so se odlikovali s toliko hladnokrvnostjo in vztrajnostjo, s toliko krepostjo in tolikim pogumom, da so vrhovni jim poveljniki pripoznali:

Nij vojaškega krdela boljšega nego 17. polk!

To priznanje, ki je čestilo in s ponosom navdajalo ne samo slavni polk, nego vso milo domovino, — to redko priznanje so si globoko v spomin vtisnili tudi rojaki; ono v zvezi z naravnim veseljem o prihodu rodni bratov je rodilo navdušenje, katero je naredilo sprejem tako velikansk in sijajen.

Vojak molčé stori svojo dolžnost, ne vprašaje čemu? ni zakaj? Kamor ga pozivlje ukaz gospodarja o miru in vojni, tja gré, tam stoji. Vendar se ne motimo, če trdimo, da so baš v poslednjem vojni naši junaci s posebnim veseljem prijeli za orožje. Skozi stoletja je ubog krščanski narod zdihoval pod jarmom krutega barbara. Obup je prisilil nesrečne pozabljene žrtve, da so se uprle in zdrobiti skušale svoje sponé. Pa kaj so siromaki hoteli sami! Proračunili je bilo moči dan in uro, kdaj bodo opešali, onemogli ter z nova in še hujše podlegli zverskemu trinogu. Naposled se jih je vendar usmilila Evropa, ki je razen Rusije toliko časa gluha bila za jok in stok slovanskih trpinov na balkanskem poluotoku! Meč je presekal vozé, katerega diplomatje niso mogli razmotati samo s peresom. In večinoma baš slovanskim polkom je bilo namenjeno, da osvobodé brate na jugu. Ali so jih pa tudi res osvobodili — na veke? Je-li obilica gorke krvi naših sinov, naših bratov tekla za vztrajni spas krščansko slovanske Bosne in Hercegovine?

Vojaka to ne sme brigati, a nehoté smo tega vprašanja baš sinoči domislili se mi in — z nami morebiti mnogi rojaki, ki so v vrstah čvrstih vojakov pogrešali to ali óno lice, kateremu je blede smrt ugasnila luč očij, daleko od očetovega doma! Da ne bodemo grenili radosti slavnostnih dnij, ki jih obhajata dežela in narod, nehčemo se dalje muditi pri tožnih tacih mislih. Nadejajmo se, da bode — Božja previdnost zaprečila zvito kovarstvo protivnikov, ka ne bode zopet zaman prolita slovanka kri na zemlji slovanskej, katere zgodovina bode glasno oznanjala tudi slavo slovenskega imena,

slavo kranjskih sinov!

1879

Listek.

Nekaj zgodovine c. kr. pešpolka bar. Kuhn-Kuhnenfeld št. 17.

(Konec.)

L. 1847. pomnožile so se avstrijske posadke v Italiji in 17. polk je šel zopet v Italijo, najprej v Videm (Udine), potem v Vicenzo in kasneje v Brešijo. Dne 22. marca 1848. l. je revoltiralo prebivalstvo, kakor povsodi drugod po Laškem, in z velikimi težavami je naš polk se umaknil v Orcinuoivi. Odtod je odrinil v uže revoltirano mesto Crema. Dne 6. maja 1848. l. udeleževal se je z odločilno hrabrostjo zmagonosne bitke pri

St. Lucia proti Piemontezom, v kateri bitki se je odlikoval tudi naš zdanji cesar Franc Josip.

Dne 9. aprila 1848. l. odšel je v Ljubljani bivajoči brambovski oddelek v Pontabel, na mejo Koroške. V boju, ki se je pričel pri tem kraju 22. in trajal do 24. aprila, je brambovski bataljon pod poveljstvom polkovnika Gorizuttija jako hrabro bojeval proti laškimi ustašem. Tudi pri poznejših manjših bitkah se je brambovski oddelek našega polka zmirrom hrabro držal; 24. julija 1848. l. je dospel v Mestre.

Po bitki pri St. Lucia se je udeležil naš polk pod poveljstvom kneza Karla Schwarzenberga zmagonosne bitke proti Piemontezom

pri Montanari, ravno tako bitke pri Gojta kjer je zgubil mnogo častnikov in vojakov. Tudi v slavnih bitkah pri Somma Campagna in Custozza, pod vrhovnim poveljništvom maršala Radeckega, je naš polk uspešno sodeloval. V bitki pri Gambaloita dne 4. avgusta 1848. l., kateri je sledila drugi dan po bitki pri Milanu kapitulacija Milana, je bil spet naš polk in jeden prvih, ko je Carlo Alberto ostavil Milan, ki je stopal v to mesto. Prvi bataljon je posedel Porta orientale, drugi Porta nuova. Dne 21. marca 1849. l. je bil brambovski bataljon 17. polka pod poveljništvom polkovnika Hablitscheka, tri ure v bitki pri S. Siro in je sovražnika vrgel nazaj za Gambolo; tist dan je avstrijska armada pod po-

Politični razgled.

Notranje dežele.

V Ljubljani 26. novembra.

Brambeni odsek *državnega zbornice* je potrdil v ponedeljek poročila Zeithammerjeva k brambenem in zakonu o nabiranju vojakov.

Odsek za odpravljanje posilnega legalizovanja je volil v ponedeljek v pododsek dr. Madejskega, dr. Mikiško, dr. Keila, dr. Granitscha in dr. Fuchsa. Ta pododsek se bode posvetaval o vladnej predlogi gledé olajšanja pri posilnem legalizovanju, ter sestavil načrt zakona za popolno odpravljanje posilnega legalizovanja.

Tudi davkovski odsek je imel istega dne svojo sejo. Predloga kneza Lobkovic in Krzeczunowicza k noveli zemljišnega davka sta se izročila pododseku, ki ima v petih dneh o tem poročati.

V petek dné 28. t. m. ima *gospodska zbornica* svojo sejo; na dnevnem redu je prvo in drugo branje vladnih predlog.

Krakovski „Czas“ je dal zopet enkrat eno rusofobno izjavo od sebe. On se boji, da bi Avstrija sklenila zvezo z Rusijo, in da se to ne zgodi, na to morajo delati poljski poslanci v državnem zboru. Smešno in — nedostojno od slovanskega lista!

Finančni odsek *peštanske* zbornice je odobril vladno predlogo gledé trimesečne idemniteti, ker se ogerski budget za bodoče leto ne bode mogel še letos skleniti, ter je nadalje dovolil 16 000 gl. subvencije za promet mej Anglijo in Reko.

Včeraj je zbornica dokončala glavno debato o brambenem zakonu, glasovala pak bode danes.

Vnanje države.

Po pohodu *ruskega* carjeviča naslednika na Dunaj in v Berlin, si zdaj novinarstvo sploh prizadeva uganiti, kaj je bil pravi smoter temu pohodu, in je-li ruski carjevič naslednik dosegel ón smoter. Kaj je bil pravi namen tega zgodovinskega pohoda, tega ne vé nobeden, razen dunajskega in berlinskega dvora, a židovstvo nemško ugiba in trdi, da je ruski carjevič obljubil našemu in nemškemu cesarju, da hoče on vojno napovedati ruskemu panslavizmu; to je pogreto zelje, kajti „panslavizem“ rabi nemškim obrezancem vselej za sredstvo, s katerim pokrivajo svojo novinarsko onemoglost. Isto tako se nič ne vé, kakšen uspeh je imel pohod ruskega mogotca. In da bi svetu dokazali, kako neprijubljena in osamljena je Rusija, zato tvežejo osobito angleške novine otrobe, da celo sam carjevič nij nič

opravil, ko je prosil na Dunaj in v Berlinu za prijateljstvo. Posebno v Berlinu da je on slabo naletel, ker je znano tam, da Rusija silno utrjuje svojo mejo proti nemški strani in tja gromadno vojakov in artiljerije pošilja. Očividno je, da hočejo Angleži sovraštvo zasejati mej Rusijo in Nemčijo, da bi potem imeli nezvezane roke v Aziji in Turčiji. Zdi se, da bi Angležem bolj trebalo prositi kje prijateljstva in zaveznika, kajti v slučaju vojne z Rusijo, katero dan za dnevom provocirajo, se jim nikakor ne bode dobro godilo. V Afganistanu in v južnej Afriki jim nikakor uže zdaj cvetice ne cvetó.

Albanci so stavili turškeji viadi gledé svoje meje proti Črnej gori baje sledeče predloge: evropske vlade naj dadé Črnej gori namesto Plave in Gusinja drugo ozemlje, če pa bi tega ne hoteli, pripravljene so Albanci Plavo in Gusinje od Črne gore za vsako ceno odkupiti. Ako bi se pa nobeden teh predlogov ne sprejel, naj turška vlada nikar ne pošilja svojih ljudij v Albanijo, ker tam bi jim pretla od vseh strani nevarnost. — Pogum imajo Albanci, ali, evropske vlade bodo vsaj znale izvesti določbe berlinskega dogovora tičóbe se meja Črnogorcev?

Francoski poslanik na Dunaji, Teissierenc de Bort, ne bode odstavljen, kakor so poročale novine, nego ostane na svojem mestu na Dunaji.

iz Rima se poročá, da je senatni centralni bureau sklenil polagano odpraviti davek na mlenje — a še le pozneje.

Španjski kortesi so odloženi do dné 5 decembra; izmej poslancev se je izvolila komisija, ki bode čestitala kraljici ob prihodu v njeno novo domovino.

Na *Irskem* se zapori od dné do dné množé; to pa ne straši prebivalstva, in zbira se še zmirom na taborih; na taboru dné 23. t. m. v Swinfordu je bilo navzočnih celo 20 000 ljudstva.

Poleg Londona se poročá, da so pri Iquique zmogli *Chilenci* združeno armado Peruvancev in Bolivjancev.

Poročá se, da je *Turčija* sklenila zopet plačevati obresti od svojih dolgov, ter je odločila v to smer letno svoto 1,350 000 turških funtov in sicer od dohodkov pri tabaku, soli, žganji, ter iz vshodnjumelijskih, ciperskih in bolgarskih dohodkov itd. V to najnovejšo obljubo turške vlade se stavi čisto malo upanja, ker obljubiti je lahko, obljubo tako pa poleg letošnjega turškega deficita 153,800.000 pijastrov držati, to ne bode šlo. Za to toži dunajska „N. Fr. Presse“, da Turčija bode morala razpasti vsled svoje notranje gajilobe.

Dopisi.

Iz Kamnika 22. nov. [Izv. dop.]

Preteklo nedeljo, 16. t. m. je napravila naša narodna čitalnica besedo, katera se je nepričakovano vrlo obnesla. Pričetek besedi bilo je petje. Pevski zbor čitalnični je pod vodstvom spretnega svojega pevovodje g. F. Žana pri prvem javnem nastopu izvrstno zapel Nedvedovo „Moj dom“; a še bolje pel se je potem Hajdrihov četverospjev: „Pri oknu sva molče slonela“ katerega so izveli gospodje Nifergal, Cerar, Žan in Potočnik. Peli so omenjeni gospodje ta četverospjev tako izborno, da so ga morali na občno zahtevanje pozneje dvakrat še ponavljati. Gospod Žan je kot pevovodja čitalnični lepó pokazal svojo zmožnost in mi mu moramo k dobremu uspehu čestitati in klicati: slava mu!, kajti on je zopet oživel naše čitalnice pevsko društvo, katero smo uže toliko časa v Kamniku pogrešali; on si je nabral izvrstnih pevcev in pod njegovim vodstvom sme ta pevski zbor brez strahu povsodi nastopiti. Mi želimo zboru vedno dober uspeh in ga ob enem prosimo, da bi nas s svojimi milimi glasovi kmalu zopet blagovolil zabavati.

Po petji je sledila igra: „Trnje in lavor“, drama v dveh dejanjih. Tukaj zopet na prvem mestu pohvalo zasluži g. Žan, ki je razumel težko svojo nalogo (Rolla) izvrstno izpeljati, kar je občinstvo priznalo s živahnim ploskanjem. Gospodična Janež čeva, priljubljena igralka na našem odru, igrala je nalogo Leonorino izvrstno in pri tej priliki za svoje mnogobrojno sodelovanje dobila od odbora krasen buket. Dobro so igrali tudi gg. Slabajna, Stele Ivan, Stele Josip, Velič, Štadlar in Fajdiga; sploh se je igra občinstvu jako dopala.

Po končanej igri se je razvilo občno razveseljevanje in brzonoga mladina sukala se je pozno v noč. Zabava je bila jako živahna, le škoda, da nam napravi naša čitalnica tako redkokrat kako veselico. Čitalnica naj bi bila ogajišče, okolo katerega bi se njeni udje zbirali, kakor otroci okrog svoje matere; le potem doseže čitalnica pravi svoj namen; ako pe ostane še nadalje vse tako mrtvo, kot zdaj, čitalnica ne bode nikoli procvetela, nego zgrešila svoj namen.

veljništvom nadvojvode Albrechta po hudem boji vzela Mortaro. Po bitki pri Novari, kjer je bil naš polk v rezervi, vrnil se je polk v Milan, tretji bataljon pa je posedel Pavijo. V armadnem povelji od 21. julija 1849. l. je bilo mnogo častnikov in vojakov našega polka izredno pohvaljenih.

Avstrija in druge katoliške države so prevzele nalog, uporne papeževe dežele, ki so izpodile Pija IX., umiriti in papeža zopet posaditi na sv. Petra stol. Naš polk je bil pri armadi, katera je šla v papežovo državo in 27. aprila 1849. l. granico prestopila. Dnó 14. maja 1849. l. se je udeležil polk vzetja Bologne, 19. junija je bil navzočen pri vzetji Jakina (Ankone). Zaradi hrabrega vedénja je mnogo častnikov dobilo papeževih redov in vsi vojniki papežovo svetinjo v spomin, katero nositi je naš presvitli cesar dovolil 29. aprila 1850. l. Mnogo še živi nekdanjih vojakov na Kranjskem, ki so bili v papeževih deželah in nosijo to svetinjo za spomin.

V Ankoni je l. 1850. vsled hude vročine mnogo vojakov na očéh zbolelo; ob enem je bilo nad 400 móž bolnih, a oslepel vendar no-

beden nij. Skoraj pol drugo leto je bil polk v papeževih deželah po raznih mestih. Vojaki ki so bili tam, se tega časa z veseljem spominjajo. Življenje je bilo v obče prijetno; vojaki so razen svojih soldov imeli še doklado od papeža, jedli so bel kruh in po ceni vino pili. Ljudstvo in oblastnije so naš polk zaradi poštenega obnašanja imele v velikih čisljih. Dnó 19. novembra 1850. l. zapustil je polk papežovo deželo in se vrnil zopet v Benetke.

Četrty bataljon polka se je udeleževal l. 1848. bojev na Ogrskem. V Ptujci je zbiral general Nugentov armadni kor, h kateremu je pripadal naš polk, in prišel 26. oktobra 1848. v tabor pri Velikej nedelji. Dnó 23. dec. 1848. l. je odšel kor in z njim naš polk na Ogersko in posedel Körmend. Udeleževal se je polk vseh bojev jako hrabro in si zaslužil občno pohvalo svojih voditeljev. Fcm. Baron Welden je odhajaje se z Ogrske ogovoril 17. polk s sledečimi besedami: „Vi vrli Kranjci, katere jaz uže z vojen v Italiji poznam kot izvrstne vojake, vi ste tudi na Ogerskem pokazali, da ste pravi avstrijski vojaki, žrtvovaje kri i življenje za svojega cesarja! Le malemu številu

izmej vas, tistim, katere ste vi sami kot najhrabrejše mej soboj naznačili, sem mogel izročiti vidno znamenje hrabrosti, drugim pa bodi najboljša i najlepša zahvala ponos, da so svojo dolžnost izpolnili.“ Dnó 18. maja 1850. l. vrnil se je bataljon zopet v Ljubljano.

Grenadirski divizija je bila tudi v ogerske vojski. Dnó 6. oktobra 1849. l. je prišla na Dunaj in od tam januarjameseca v Brno. Jeseni 1850. l. je imela divizija čast, biti pri sprejemu in kot častna straža ruskemu carju, kateri je bil prišel na pogovor k našemu cesarju; zavoljo izvrstnega kretanja in lepe oprave, jo je prav posebno pohvalil naš cesar.

Kranjska je v teh vojnih letih za dopolnitev vojske mnogo več storila, kot katera druga dežela. Od 18. marca 1848. do 3. maja 1850. leta, dala je polku, topništvu in konjici 6675 móž, gotovo izredno število za óno dobo, ko nij bilo občne brambovske dolžnosti.

Od l. 1850. do 1859. je bil polk većinom na Laškem. L. 1859. se je udeležil bitke pri Solferinu 24. junija, na desnem krilu vojske, pod poveljstvom Benedeka, ki je laško armado popolnem premagal. Po miru, sklene-

Ve pa, gospodičine kamniške, ne sramujte se sodelovati v čitalnici, saj vam je to le na čast; gledite, koliko vas je, a kadar treba ženskih močij pri gledališči, pa nobena ne hče pomagati; jedna sama je, ki nam je zvesta ostala in ta je gospdč. Janežičeva; zato jej kličemo slava! in jo prosimo, da nam niti v prihodnje svoje podpore ne odreče.

Zjedini se, s klicem: „Svoji k svojim“ pogosto obiskujmo svoje svetišče in pokažimo, da nam v prsih bije srce vneto za narod in demovino! Ne bodimo mrzli, kot do zdaj. Proč z malodušnostjo, sè zjedinjeno močjo dosegli bodemo vse!

Telegram „Slovenskemu Narodu“.

Z Dunaja, 26. novembra.
Popoludne ob 1. uri 15. min.

V današnji seji državnega zbora je predsednik grof Coronini izrekel obžalovanje o smrti grofa Barbota. V teku seje je poslanec Obreza interpeliral vlado zaradi Abendrothovih sleparij.

Domače stvari.

— (Banket) na čast oficirjem 19. lovskega bataljona, ki je bil vtorek večer v hotelu Europa, se je izvršil prav ugodno. Navzočnih je bilo kacic štirideset gospodov, mej njimi poleg g. deželnega predsednika, g. deželnega glavarja, g. župana in drugih dostojanstvenikov 17 oficirjev omenjenega lovskega bataljona. Obširneje ne moremo denes poročati, ker nij prostora.

— (Iz seje deželnega odbora kranjskega dne 21. novembra) Na povabilo mestnega župana je deželni odbor sklenil, udeležiti se na kolodvoru svečanostnega sprejema domačega pešpolka Kuhn št. 17. ob njegovem prihodu iz Bosne 26. t. m. — županstvom občin ob železnici od primorske meje pa do Borovnice je deželni odbor naznanil dan prihoda tega polka, da ga po svojih deputacijah pozdravijo; deželnej vladi se na dopis zaradi sistemiziranja deželnih služb živinozdravnikov odgovori, da se troški za živinozdravnike tem mènj morejo na deželni zaklad prevzeti, ker postava od leta 1870. o zdravstvenih zadevah dežele v to ne veže; — na dopis deželne vlade se vožni tarif po

9 soldov od 1 konja in kilometra za l. 1880 potrdi; — eno vnovič izprazneno deželno stipendijo za vstop v vinogradno in sadjerejsko šolo je deželni odbor podelil prošniku Petru Vrisku iz Rateškega kraja doma.

Izpred porotnega sodišča.

V Ljubljani 18. novembra.

(Roparsk umor v Lattermanovem drevoredu.)

(Dalje.)

Drugi dan.

Bobek pravi, da nij nič res, kar je Šelko povedal, in da je bil on tisto noč od „orlnar-“ šnopsa popolnem pijan.

Šelko mu odgovarja: „Vsa vaša družina z Gričarjevimi vred je tatinska. Le spominjajte se, ko ste pri Kozlerji toliko klobas, mesa in vina pokradli, kako ste skupaj jedli in pili Holzmana pa nij nikdo drug ubil kot vi, F. Bobek, in ko bi jaz imel kaj odločevati, bi vas precej dal obesiti; da bi pa jaz imel to pravico, kakor slavno sodišče, vam takoj glavo odtrgam.“

Bobek: Jaz sem največkrat zvečer doma bil in sem delal, če je kaj dela bilo.

Priča Šelko: Da, kradli, če je kaj krasti bilo!

Priča Zupan tudi trdi, da dela.

Priča Šelko odgovarja: S svojo Karlino ste se klatili in gledali, kje bi katerega osleparili za glažek žganja; k frančiškonom ste pa jest hodili, saj sem vas vselej videl, kadar sem vas revidirat hodil. Mej vami in F. Bobkom je jako malo razločka.

Zdaj se prične zaslišavanje prič iz Bobkove rodovine.

Prvi je Polde Bobek; kaznovan uže mnogokrat, je kot vojak desertiral. Polde je svojemu bratu zelo podoben, ima jako divji obraz in rdeče kodraste lase, kadar govori, se mu jezik zaletava.

Državni pravdnik nasvetuje, da se Bobkovi, kot jako sumne priče, ne vzmó v prisego. Zagovornik dr. Mošé temu ugovarja. Sodnija sklene, da bode pozneje odločila, kateri bodo prisegli.

Prvosodnik vsakemu Bobkovih pové, da jim kot bližnjim sorodnikom nij treba pričati, a vsi izjavijo, da hoté povedati, kar vedó.

Polde Bobek je šel domov od dela iz Ljubljane pred deveto uro. Pri Kozlerjevem vrtu je našel Katro Dolinar, katera je bojé tudi prišla iz Ljubljane po drugej strani od Kolizeja. Ob 9 uri sta bila uže doma in večerjala fižol, katerega jima je mati dala, potem pa spat šla. Oče so bili v žganjariji, pa se kmalu prišli spat, Franceta Bobka pa je pripeljal brat Janez ob 10. uri pijanega domov. Holzmana, pravi Polde, da tudi on nij poznal, akoravno je pri preiskovalnem sodniku rekel, da ga pozna.

Državni pravdnik vpraša, kako je to, ka on pravi, da je Katro srečal pri Kozlerjevem vrtu, Katra pa je izpovedala, da ga je došla tam. Katra se izgovarja, da je mislila, da ga je došla.

Johana Bobek, 15 let stara, delavka v fabriki za tobak, je ob 6. uri domov prišla iz fabrike. Kdaj sta prišla Polde in Katra, ne vé; da je pa Janez Francija pripeljal zelo pijaneza, to vé, ker je Francelj rogovilil.

Janez Bobek, 19 let star, črevliar, uže mnogokrat kaznovan zaradi tatvine in vlačugarstva, tudi zdaj v preiskavi zaradi tatvine, je tist večer, ko je bil Holzman umorjen, sè znanimi postopačema Šuštarjem in Amonom sedel v zvezdi do 1/2 10 ure. Na dunajskej cesti je našel brata Francija popolnem pijanega in ga peljal domov. Ob 10. uri sta bila uže doma. Da bi bil Francelj Holzmana ubil, ne verjame, zato ima brat predobro srce. Katra nij stanovala pri njih, zahajala je le k njim zaradi Francija. Govorica, da ima Katra denar, prišla je le od tod, ker se je lagala, da ima doto. Njemu je povedala, da je doma 10 gl. dobila, po potu pa prijateljstvo z nekim moškim naredila in mu ves denar izročila. Od tod izvira, da je on pričel Sušnik pravil, da ima Katra denar.

Katra Dolinar taji, da bi bila kdaj kaj takega govorila. Predsednik pokliče pričo Jako Bobka.

Stražnik sè Žabjaka pripelje zatoženčevega brata Jakopa, ki je zaradi tatvine zaprt. Prvosodnik pa pravi, da ta nij za pričo pozvan. Pravi Jako Bobek je oče zatoženca, 57 let star, z Ježice doma, ves polomljen in razcapan žganjar. On pravi, da je tist dan 8. maja v mestu drva žagal in potem v žga-

nem v Villafranki mej avstrijskim cesarjem in Napoleonom III. je bil polk nekoliko časa v Este in Rovigno, od tam pa je odšel l. 1861. na južno Tirolsko v mesta Trijent, Riva in Roveredo. V tem času je prišel bivši vojni minister fcm. baron Kuhn, zdanji lastnik polka, za polkovnika k našemu polku. L. 1864. je polk čez dolgo časa spet videl Ljubljano. Meščani ljubljanski so ga na prostoru pred Kolizejem pogostili z vinom. Kmalu po prihodu v Ljubljano je bil polkovnik baron Kuhn pozvan za brigadirja na Tirolsko; njega mesto je zavzel polkovnik grof Attems. L. 1865. uže otšel je polk spet iz Ljubljane v Pulj in odtod v Dalmacijo, 3. maja 1866. l. pa iz Dubrovnika v Benetke, in 12. jun. 1866. iz Benetk v vojno. V bitki pri Custozzi 24. jun. 1866. l. pod slavnim vodstvom nadvojvode feldmaršala Albrechta, bojeval se je polk na skrajnem desnem krilu armade. V jutro 24. junija ob polu tréh je polk odrinil iz tabora pri Bassolengu in okolo 5. ure dospel proti Castelnuovu. Tu je okoli 6. ure tedanji pri častnikih in vojakih jednako priljubljeni in spoštovani vojaški duhoven g. Zc blagoslovil polk, predno je šel v boj. Vsak

kdor je bil navzočen v tem veličastnem momentu, spominjal se ga bode vse žive dni. Ves polk je pokleknil in se odkril, g. Zic je molil in vsemu polku podelil absolucijon. V tem hipu, ko so zmirom bliže uže grmeli topovi in je slehrni vroče molitve pošiljal k Bogu vsemogočnemu, ki naj bi ga varoval in ohranil, prileti granata in — srečno za polkom v zemljo udari, ne da bi bila koga poškodovala. Občna navdušenost je sledila temu res strašnemu prizoru. Precej na to se je pričel boj pri Ogliosi in Pasquali, utrjenih pristavah, in trajal do 7. ure zvečer; kranjski fantje so popolnem zmagali. Padlo je pač mnogo častnikov in vojakov. Za hrabro vedéaje sta se presvitli car in vrhovni poveljnik nadvojvoda Albrechta v posebnem armadnem povelju zahvalila polku.

Od tod je marširal polk v Verono, kjer se je 26. avgusta 1866. leta na Campo marte razdelilo médenj v znak hrabrosti mnogo svetinj: 1 zlata, 23 velikih in 68 manjših srebrnih. Tudi častniki polkovi so bili v velikem številu z redovi odlikovani. Iz Verone je prišel polk na Tirolsko v Bolcá, Briksen in Brunneck,

pozneje v Trijent, kjer je ostal do leta 1873., ko je bil premeščen v Trst, kjer je bival do leta 1878., do — odhoda v Bosno. Leta 1866. uže je umrl prejšnji lastnik Princ Hohenlohe-Langenburg, in leta 1869. je postal lastnik našemu polku fcm. Kuhn.

Kar je trpel naš polk v Bosni, kako hrabro se je bojeval, tega ne bom opisaval, saj je vsacemu še v živem spominu. Jajce, Rogelje in Livno — ta imena povedó vse.

Naše rojake je dostigla čast, da so poklicani odpočiti se od težav in muk zadaje vojne v obližji najvišjega poveljnika, presvitlega našega cesarja. Tam bodo varovali slavno zgodovino svojega polka, kadar jih pa pokliče naš cesar in vladar, zopet zmagonosno nosili svoj prapor proti vsem sovražnikom Avstrije. Kranjska sme biti ponosna, da so nje sinovi tako slavni vojaci!

Vsa domovina jim kliče denes srčno: Na zdravje! in družil s tem klicem gorko željo: Skoro na svidenje!

Albin Arko,
bivši vojak 17. peš-polka.

njariji pil in pijan domov prišel. Če je človek utrujen od dela, se ga kmalu prime. Akoravno pa je šel pijan spat, hoče vendar za gotovo vedeti, da je Francelj pri njem celo noč spal, kajti zjutraj, ko je on ob 1/2 6. uri vstal, je Francelj še ležal. Kdaj je prišel domu, ne vé. O Katri povprašan, če pri njih stanuje, odgovori, da je hodila le v vas. Ko ga prvosednik vpraša, kje je Katra druge noči, z ramama pomiga, da ne vé.

Mati zatočenca Jera Bobek, 56 let stara, je v Trnovem v Ljubljani doma. Od prvosednika povprašana, kolikokrat je bila kaznovana zaradi tatvine, pravi, da enkrat. Na prvosednikov opomin, da je bila dvakrat kaznovana, se popravi, da je tega uže 6 do 7 let, kar je prvokrat zaprta bila. Kdo je Holzmana ubil, tega ne more nobeden povedati, ker nobeden videl nij, Francelj pa gotovo ne, kajti ob 10. uri je prišel z Janezom pijan domov, to ona gotovo vé, ker je ura na šišenskej cerkvi kmalu potem deset bila. Polde in Katra sta prej prišla okolo 3/4 9. uro, nijsta nič večerjela, ker jima nij imela kaj dati, pa sta šla spat. Katra je pri njej ležala. Vprašana po prvosedniku, kako tako natanko vé ravno za ta dan, kdaj je France prišel domov, ker je bila vendar še le 2 meseca in 12 dnij po 8. majniku zaslišana, odgovori, da vé za gotovo da je bil četrtek, in da je France z Janezom prišel ob 10. uri domov. (Dalje prih.)

Umrli v Ljubljani.

23. novembra: Emil Hribernik, dekle sin, 2 1/2 mes. st., v Gradiški št. 11, za vnetjem pljuč. — Katra Čulk, tkalca vdova, 39 let st. v Kravjej dolini št. 18, za pljučno tuberkulozo. V deželnej bolnici.
15. novembra: Jožef Kunstelj, delavec, 41 let st.
16. novembra: Reza Tomazin, gostaška 46 let. — Simon Blažević, delavec, 50 let st. — Elizabeta Česnak, gostaška, 77 let.
17. novembra: Marija Sedej, gostaška 23 let. — Marjana Novakela gostaška 70 let st.
18. novembra: Ferko Kralič, krojač, 50 let za tuberkulozo.
19. novembra: Janez Trontelj šivilje sin, 10 1/2 dni st. — Boštjan Sirec, gostač, 73 let st. za marasmom. — Andrej Hočevar, gostač, 62 let st.
20. novembra: Peter Basani, delavec 45 let.
21. novembra: Jožef Tomažič, gostač, 76 let.
22. novembra: Urša Rozman, gostaška, 65 let.

Tržne cene

v Ljubljani 26. novembra t. l.
Pšenica hektoliter 9 gld. 75 kr. — rež 6 gld. 34 kr.; — ječmen 4 gld. 55 kr.; — oves 3 gld. 9 kr.; — ajda 5 gld. 20 kr.; — prosó 4 gld. 87 kr.; — koruza 6 gld. — kr.; — krompir 100 kilogramov 2 gld. 94 kr.; — fižol hektoliter 9 gld. — kr.; — masla kilogram — gld. 85 kr.; — mast — gld. 68 kr.; — špeh frišen — gld. 48 kr.; — špeh povojen — gld. 60 kr.; — jajce po 3 kr.; — mleka liter 8 kr.; — govednine kilogram 58 kr.; — teletnine 50 kr.; — svinjsko meso 45 kr.; — sena 100 kilogramov 1 gld. 78 kr.; — slame 1 gld. 42 kr.; — drva trda 4 kv. metrov 7 gld. 50 kr.; — mehka 5 gld. — kr.

Dunajska borza 26. novembra.

(Izvirno telegrafično poročilo.)
Enotni drž. dolg v bankovcih . . . 68 gld. 30 kr.
Enotni drž. dolg v srebru . . . 70 " 70 "
Zlata renta . . . 80 " 50 "
1860 drž. posojilo . . . 128 " 25 "
Akcije narodne banke . . . 840 " — "
Kreditne akcije . . . 272 " 40 "

London	116	60
Napol.	9	31
C. kr. cekini	5	52
Državne marke	57	70

Pridnega fanta,

kateri je ljudsko šolo ali nekoliko realke z dobrim uspehom dovršil, močne krepke narave, 14 let star, sprejme v špecerijsko štacuno

M. Berdajs

(559)

v Mariboru.

Kavarna pri Virantu (Sternwarte).

Udano podpisani dozvoljuje si svojo poveksano in z nova opravljeno kavarno priporočiti prijaznemu in mnogobrojnemu obiskavanju.

U. Schmidt,

(557—1)

kavarnar.

M. Pfeffel

14. trnovski pristan 14.

naznanja udano, da bode odslé po mestu vozil

razkrojena drva

v žakljih po 20, 30 in 60 kr.

Naročbe

na kakeršno koli kvantiteto ali vrsto drv prevzema voznik, ter se brez strokov vse pripelje do doma. Sé spoštovanjem

(547—3)

M. Pfeffel.

Tu!.

25. novembra:

Pri Slonu: Datscher iz Dunaja. — Friedrich, Kubu iz Laškega trga. — Fischer iz Kamnika. — Löwenstein iz Dunaja.
Pri Malici: pl. Spinder iz Gradca. — Haas iz Dunaja. — Ranzinger iz Kočevja. — Freund iz Dunaja. — Walter iz Beljaka. — Engel, Schidlof, Graf iz Dunaja. — Fischer iz Prage.

Trboveljska družba za izkopavanje premoga.

namerava sledečih potrebnih materijalij:

železa, žrebljev, drotenih žrebljev, kositara (Bleche), lesa, mazila (Schmier), svečave itd.

za leto 1880. po pismenej ponudbi nakupiti.

Natančni tiskani izpisek zgoraj imenovanih stvari z natančnejšimi pogoji dobiva se v družbenaj pisarni: (559)

Trifailer Kohlenwerksgesellschaft,

Wien, L. Wallnerstrasse Nr. 9.

ali pa pri tehničneji direkciji v Trbovljah.

Temeljita pomoč vsem, ki so v želodci ali trebuhu bolni.

Ohranjenje zdravja

naslanja se večjim delom na čiščenje in snaženje sokrovce in krvi in na pospeševanje dobrega prebavljenja. Najboljše za to sredstvo je

dr. Roza

življenski balzam.

Življenski balzam dr. Rozov odgovarja popolnem vsem tem zahtevam; isti oživi vse prebavanje, nareja zdravo in čisto kri, in truplo dobi svojo prejšnjo moč in zdravje zopet. Odpravlja vse težko prebavanje, osobito gnjus do jedi, kisló riganje, napetost, bljevanje, krč v želodci, zasinjenost, zlato žilo, preobteženje želodca z jedilí itd., je gotovo in dokazano domače sredstvo, ki se je v kratkem zaradi svojega izvrstnega uplivanja obče razširilo.

1 velika sklenica 1 gld., pol sklenice 50 kr.

Na stotine pisem v priznanje je na razgled pripravljenih. Razpošilja se na frankirane dopise na vse kraje proti poštnemu povzetju svote.

Velespoštovani g. Fragner!

Prosim vas udano, pošljite mi za priloženih 18 mark zopet „dr. Rozov življenski balzam“. Ta balzam je prav posebno sredstvo zoper gnjus do jedi, shujšanje, in ako se ne more spati. Ljudje, nad kojimi so uže obupali zdravniki, postali so po tem „življenskem balzamu“ zdravi in krepki. Prosim za takojšnje priposlanje.

V štovanju vam udani **H. Stolzenberg.**

Loos-Heinersdorf poleg Müncheberga 14. avg. 1875.

Svarjenje!

Da se izogne nejubim napakam, zato prosim vse p. n. gg. naročnike, naj povsodi izrečno **dr. Rozov življenski balzam** iz lekarne B. Fragner-ja v Pragi zahtevajo, kajti opazil sem, da so naročniki na več krajih dobili neuspešno zmes, ako so zahtevali samo življenski balzam, in ne izrečno **dr. Rozovega življenskega balzama**.

Pravi

dr. Rozov življenski balzam

dobi se samo v glavnej zalogi izde.ovalca **B. Fragner-ja**, lekarna „k črnemu orlu“ v Pragi, Ecke der Spornergasse Nr. 205—3.

V Ljubljani: G. Piccoli, lekarna; Jos. Svoboda, lekarna. V Novem mestu: Dom. Rizzoli, lekarna. V Kameniku: Jos. Močnik, lekarna.

Vse lekarne in večje trgovine z materijalnim blagom v Avstro-Ogerskeji imajo zalogo tega življenskega balzama. Isto tam:

Pragska občna domača maz,

gotovo in izkušeno sredstvo za ozdravljenje vsacega prisada, rane in oteklíne, à 25 in 35 kr. av. v.

Balzam za uho.

Skušeno in po mnogih poskusih kot najzanesljivejše sredstvo znano, odstrani naglušnost, in po njem se dobi tudi popolno uže zgubljen sluh. 1 sklenica 1 gld. a. v. (270—12)